

AMANDA VAARA

Omalla tontilla

Karisto
Hämeenlinna

Apurahakiitokset Suomen Kirjailijaliitolle

Teksti © Niina Hakalahti ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

Sitaatti sivulla 8 kirjasta:

Kahlil Gibran: *Idän ja lännen profeetta. Mielipuoli*
– *Edelläkävijä* – *Profeetta* – *Hiekkaa ja vaahtoa*.

Toim. ja suom. Risto Ahti. WSOY, 1985.

Viittaus sivulla 157 Lauri Viidan Onni-runosikermään (1965)

Viittaus sivulla 167 Pentti Saarikosken runoon

”Jokaisella on tämänsä” (1973)

ISBN 978-951-1-46528-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

1.

– Onhan sulla nyt varmasti kaikki? Passi? Laturi? Ota kuulokkeet pois!

– Äiti, relaa vähän. Huomaa, ettet hirveesti matkusta, Eedla sanoi ja ihme kyllä antoi kuulokkeiden valahtaa kaulalleen.

Tytär ei vaivautunut tekemään elettäkään tarkastaakseen mainittuja välttämättömyyksiä, istui vain tyynenä reppu sylissään ja aurinkolasit päässään. Tottahan se oli, että Venlan matkustelut olivat jääneet vähäisiksi koulun hankkimisesta lähtien. Eedla sen sijaan oli ikäänsä nähden reissannut paljon. Henri oli käyttänyt vuosittaisia kaukomatkoja valttikortteinaan lasten suosion ostamisessa.

– Aurinkolasit näyttää aika erikoisilta näin yöllä vuoden pimeimpään aikaan, Venla jatkoi.

– Ne on osa mun tyyliä. Ja tartten niitä perillä. Eikä nyt oo sitä paitsi yö.

– Sulla on vielä noin 16 tuntia aikaa laittaa ne päähän. Ja joulukuussa on käytännössä yö koko ajan.

Eedla vaikenä. Tai siis Edi. Miten vaikeaa olikaan oppia ajattelemaan ja kutsumaan tyttärtä nimellä, jonka tämä oli itse valinnut. Venla vilkaisi lastaan sivusilmästä. Ei saanut päästää huolta ja pelkoa valtaan, kaikki sujuisi hyvin, Edi oli menossa serkkunsa luo eikä not-

kumaan yksin Harlemin kaduille. Aura asui kämppik-sensä kanssa Downtownin Lower East Sidella, jonka ei Venlan googlauksien mukaan ainakaan pitänyt kuulua kaupungin vaarallisimpiin alueisiin.

– Aura tulee sitten sua kentälle vastaan?

– Joo joo. Onko pakko jankkaa koko ajan samoja juttuja, Edi sanoi ja huokaisi.

Nyt puolestaan Venla vaikenä. Tunsihan hän tyttärensä. Kun Ediä jännitti, tämä saattoi esittää ylirentoa tai muuttua jopa hieman töykeäksi. Venla avasi radion ja antoi musiikin puhua, kun ei kerran keskustelu löytänyt sopivaa uomaa.

Venla oli jo etukäteen googlannut lyhytaikaisen pysäköinnin Helsinki-Vantaalla, ja paikka löytyi vaivatta. Edi heitti repun selkäänsä ja haki omatoimisesti matkalaukkunsa peräkontista.

– Voin kantaa jotain, Venla sanoi.

– Ei tarte. Tai ota tää vesipullo.

Häntä tarvittiin sittenkin. Hän sai kantaa tyttären vesipulloa.

Edin lentoon oli vielä reilut kolmisen tuntia aikaa. Siitä he sentään olivat olleet samaa mieltä, että kentällä oli oltava hyvissä ajoin – jopa vähän liioitellusti.

– Lähtöselvitys varmaan sitten ensiksi, Venla puhui pikemminkin itselleen kuin tyttärelleen, kun he kävelivät kohti terminaalia.

– Mä oon jo tehnyt sen netissä.

Niinpä tietenkä.

Koska matkatavaroita ei vielä päässyt jättämään, he suuntasivat kahvilaan. Ikkunoiden takana velloi pimeys, jota lentokentän kirkkaat valot vain korostivat.

– Mitä haluaisit? Venla kysyi.

– Ei kyl tee mieli oikein mitään. No ehkä joku smoothie vois mennä alas.

Venla haki itselleen kahvin ja Edille mango-smoothien. Samalla satsauksella olisi eteläitalialaisen pikkukylän trattoriassa saanut kolmen hengen lounaan viineineen ja pari uutta ystävää kaupan päälle.

– Kiitos, äiti, että mahdollistit mun matkan. Oon tosi onnellinen.

Edin kauniit sanat tulivat niin yllättäen smoothien imemisen lomasta, että Venla hätkähti. Jos hän oli välillä epäillyt, oliko järkeä panostaa niin paljon tyttären matkaan taloudellisesti, niin nyt sellaiset mietteet tuntuivat kaukaisilta.

– Ole hyvä. Paras kiitos on se, että pysyt turvassa ja tulet kuukauden kuluttua takaisin yhtä onnellisena, Venla sanoi.

– Eikä tartte huolehtia, teen koulujuttuja etänä ja oon sopinut opettajien kanssa kaikesta. Ja varmaan tuun takas vielä onnellisempänä.

Venla ei täysin uskonut puheita opiskelusta, Edin ote iltalukiosta oli varsin hatara. Enimmäkseen hän harrasti puhumista siitä, kuinka kävi lukiota, mutta todellisuudessa kurssisuorituksia ei tainnut pahemmin olla. Henri oli tietenkin pillastunut, kun oli tajunnut tyttärensä näennäisopiskelun. Venla taas ajatteli, että Edi ei kuitenkaan ollut syrjäytynyt, vaan aktiivinen nuori ihminen, joka vielä etsi itseään ja paikkaansa maailmassa. Hänelle piti sallia aikaa harhailuun, vaikka yhteiskunta toki toisin viestittikin.

* * *

Matkalaukku oli jätetty bag drop -pisteessä. He halusivat pitkään turvatarkastusalueen edessä. Venla jäi katsomaan, kun Edi asetteli tavaransa hihnalle, riisui vyönsä ja virkailijan kehotuksesta kenkäänsäkin. Sekä vyö että kengät olivat vegaanisia. Venlasta tuntui hyvältä, että hän tiesi tällaisen yksittäisen asian, josta kukaan ulkopuolinen ei voinut olla perillä. Viimeinen vilkutus, ja tytär hävisi toiselle puolelle, jonne Venlalla ei ollut asiaa. Miten symbolista. Lasten kuuluikin mennä paikkoihin, joihin äiti ei päässyt mukaan.

Edin tyhjä vesipullo yhä kädessään Venla käveli pysäköintihallia kohti ja pyyhki samalla kyyneliä, joita oli onnistunut pidättelemään siihen saakka.

– No niin, otapa nyt isiisti. Camoon, Venla puheli itselleen.

Kyyneleet eivät ottaneet uskoakseen. Kaiken lisäksi jostakin 25 vuoden takaa palautui mieleen Khalil Gibranin runo, jota Venla oli murrosiän kuohuissa lukenut posket hehkuen. ”Teidän lapsenne eivät ole teidän lapsianne...”

– Moi Venla, kuului tuttu ääni läheltä.

Venla pyyhkäisi nopeasti kasvojaan ja kääntyi.

Marianna, työkaveri kiinteistövälitysajoilta, seisoi siinä neonvihreän matkalaukkunsa kanssa.

– Minne päin oot suuntaamassa? Marianna uteli.

– Ja onpa kiva nähdä!

– Saattelin tyttären reissuun. Entä itse? Venla kysyi. Hän koetti olla mahdollisimman normaali, vaikka haikea tunne ei ollut hävinnyt minnekään.

– Klassisesti Kanarialle. Miesystävä on jo siellä, mutta sinä jos kuka tiedät, miten välittäjien loma-asiat aina tahtoo jäädä työn jalkoihin. Hyvä että sain just ja just tämän patkän järjestettyä, Marianna puuskahti.

– Hitsi, ehdin jo hetken kuvitella, että mentäisiin yhdessä loungeen puimaan vanhoja aikoja, hän jatkoi.

– Joo oispa ollut kiva. Mutta ikävä kyllä ei nyt onnistu, kun ei ole matkalippuakaan.

– Olen seurannut sua, vaikuttaa, että asut taivaallisen ihanassa paikassa! Olet fiksu ja rohkea, kun uskallat tehdä omia päätöksiä.

Marianna tarkoitti tietenkin hyvää, mutta rohkeusana silti särähti. Ei Venla ollut yhtään sen rohkeampi kuin kukaan muukaan! Rohkeus taisi muutenkin olla yhtä väärinymmärretty ja -käytetty sana kuin onnellisuus. Ja eivätkö kaikki ihmiset tehneet omia päätöksiään? Kenen muunkaan?

– Mutta mun täytyy varmaan jatkaa, haluan nimittäin ehdottomasti ehtiä ottaa lasillisen skumppaa ja ehkä jotain syötävääkin ennen lentoa, Marianna ilmoitti, irrotti otteen matkalaukustaan ja tuli halaaamaan.

Venla tunnisti tutun parfyymien, joka oli leijunut toimiston käytävillä aina, kun Marianna oli töissä. Oliko se Paloma Picasso? Jokin vanhan koulukunnan hajuvesi kuitenkin. Hajun myötä palautui mieleen välähdyksiä työpaikalta, kuin lyhyitä elokuvan pätkiä, joissa Venla näki itsensä ulkopuolelta, jakkupuvussaan. Voi hyvä luoja, miten ihanaa, että hän ei enää ollut siellä.

2.

Oli vaikea keskittyä mihinkään, Edi oli mielessä koko ajan. Venla päätti tehdä ylimääräisen reissun lampolaan, sillä nyt tarvittiin paljon konkreettista tekemistä.

Lilja, Ruusu, Kielo ja Nuppu tervehtivät kukin omalla tavallaan, Venla tunnisti jokaisen. Hän jakoi heinät tottuneesti, vaihtoi veden ja jäi hetkeksi ihastelemaan lammaislaumaansa. Vaikka uuhet olivat olleet Ruusukartanon tiluksilla vasta reilut puolisen vuotta, rutiinit olivat muotoutuneet luonteviksi ja pienlampurin titteli tuntui osalta identiteettiä. Ei voinut enää kuvitella elämää ilman lampaita, ei edes ilman yllätysbonuskaritsa Nuppua, josta olikin tullut aikamoinen lellikki.

Tällä kertaa Nuppua kiinnosti puhelin.

– Ei sitä kannata nuolla, se on pahaa, ei ole iPhone syömäkelpoinen. Ei edes Samsung tai Nokia, muista merkeistä en tiedä, Venla leperteli. Juuri silloin puhelimessa alkoi vilkkua saapuva videopuhelu Ediltä!

– Halusin vaan ilmottaa, että oon jo täällä, Edi sanoi ja hymyili. Aura huiskutti Edin takaa. – Pitää varmaan mennä vähäks aikaa nukkumaan.

– Voi miten ihanaa, että matka meni hyvin, Venla sanoi liiketuksen vallassa. Nuppu hamusi paidan helmaa suuhunsa, ja Venla koetti toisella kädellä kiskoa sitä pois.

– Edi on perillä, ja ne on jo Auran luona! Venla huusi Aulikille keittiöön, kun puhelu päättyi.

Olo oli ollut levoton koko ajan. Lentokonehan voi aina tippua tai joku voi kaapata sen, Edi saattoi voida huonosti lennolla tai tajuta liian myöhään, että ei halunnutkaan maailman toiselle laidalle. Mutta ei! Mikään peloista ei ollut toteutunut, ja nyt tytär oli turvallisesti serkkunsa kotona.

Videolla Edi oli näyttänyt väsyneeltä, mutta se oli enemmän kuin luonnollista.

Venlan mielikuvat Aurasta perustuivat sekä Edin kertomuksiin että videoihin ja kuviin, joita tämä oli näyttänyt. Oikeassa elämässä Venla oli tavannut Auran vain kerran, kun tämä oli ollut pikkutyttönä isänsä kanssa käymässä Suomessa.

Aulikin oikea poski oli jauhoinen, hän oli varmastikin huomaamattaan pyyhkäissyt sitä kämmenselälleen, joka oli kauttaaltaan valkoinen.

– Onpa rauhoittavia uutisia. Mutta Edi onkin niin fiksu nuori, että ei syytä huoleen, Aulikki sanoi. – Teen jo vähän leipiä pakastimeen, kun kohtahan meillä alkaa juhlaruuhka.

Totta kyllä. Ensin uudenvuodenjuhlat ja sen jälkeen kahdet synttärit ja vielä pienet häätkin.

– Ajattele, että Annelin kuolemasta tulee ihan kohta kolme vuotta, Aulikki sanoi ja sekoitti kahviaan ruusupäisellä lusikalla. Vaimea kilinä olisi voinut olla jonkin biisin intro.

– Se on totta. Ja sama kolme vuotta on myös meidän uudelleen tutustumisesta, Venla sanoi.

– Aika on niin outo juttu, että parempi, ettei sitä mieti liikaa. Vuosi on muutenkin abstrakti käsite, hetki on paljon ymmärrettävämpi, Aulikki jatkoi ja katsoi mukiinsa, jossa kahvi pyörteili sekoittamisen jälkeisessä liikkeessä.

– Hienosti sanottu, Venla komppasi.

– Niin huomennako Elsa tuo Juhon? Aulikki vaihtoi äkisti aihetta.

Venla säpsähti Elsan nimen kuullessaan. Siihen näet liittyi toinen nimi, jonka kantajan Venla oli pyrkinyt unohtamaan tai ainakin työntämään mielensä perukoille. Tosiasiassa kysymys hänen ja Jörnin tilanteesta vaivasi kuitenkin päivittäin. Jörnin lähettämä kirje, Jaakon soitto ja muutaman kuukauden takaiset tapahtumat olivat kuin lähtölaskentaa johonkin, mutta Venla ei vain tiennyt mihin. Jörn ei ollut kirjeensä jälkeen ottanut yhteyttä. Tai no, oli hän pari kertaa kysynyt viestillä jotakin Juhoon liittyvää asiaa, mutta äärimmäisen yliasiallisesti ja tiiviisti sanansa muotoillen. Jörn oli viettänyt aikaa Juhon kanssa Porvoossa silloin, kun poika oli ollut isovanhemmillaan. Hän ei ollut vaatinut mitään, ei lähetellyt taivuttelevia viestejä eikä jättänyt kommentteja blogiin. Hän oli selvästi pannut paukut kirjeeseen. Se oli nyt strategia.

– Itse asiassa Elsa soitti eilen ja kysyi, voisiko Juhon ollakin heillä yli uudenvuoden. Lupasin. Helpottaa juhlanjärjestelyjä. Ja Riikka muuten laittoi viestiä ja kyseli, tarvitaanko me apua. Lapset ovat Villen kanssa vuodenvaihteen, eikä Riikalla ollut mitään uuden vuoden suunnitelmia.

– Eiköhän meille apu kelpaa! Aulikki sanoi, joi kah-

vinsa loppuun ja suuntasi katsomaan, kuinka leivät uunissa jaksoivat.

Venla tuli iloiseksi siitä, kuinka reippaasti Aulikki nousi tuoilta ja kuinka mutkattomasti hän suhtautui asioihin. Ihana leivän tuoksu vain lisäsi myönteisiä tunnelmia.

Viestiääni kilahti.

”Lähdetkö elokuvaan tai kylpylään tässä lähitulevaisuudessa?”

Valtsuhan se siellä tunnusteli ilmanalaa.

Tokihan aina yhden ”elokuvaillan” voi silloin tällöin viettää. Kunhan vaan sen jälkeen pääsi taas jatkamaan omaa arkeaan ilman sen kummempaa leffa-seuraa.

Puhelin äännähti taas, ja jo pelkkä merkkiääni sai Venlan iloiseksi. Venla oli nimittäin asettanut Johannalle oman, uuden viestiäänänen sen jälkeen, kun he olivat vaikeiden aikojen jälkeen taas alkaneet olla tekemisissä.

”Aiskua ruokkiessa tuli pari hyvää ideaa mieleen. Siis Ruusukartanoon liittyen. Jutellaanko pian? Ai niin, vielä yksi juttu. Juhani pyysi käymään, ajattele! Lähtisitkö mun kanssa Ahvenanmaalle joskus keväällä?”

Venla puristi puhelinta käsiensä välissä. Viestien peräkkäisyys ja osittainen samanlaisuus hymyilytti, kummassakin hänen haluttiin lähtevän jonnekin.

Tietenkin Venla lähtisi Ahvenanmaalle tai ihan mihin vaan, kunhan Johanna voisi hyvin. Olipa ihanaa, että Johanna oli selvästikin lähentynyt veljensä kanssa. Aiemmin he olivat olleet harvakseltaan tekemisissä. Mutta varmaankin Juhani oli säikähtänyt sitä, kuinka

huonossa kunnossa sisko oli ollut. Venla muisti Juhanin vakavan olemuksen, kun oli kesällä törmännyt tähän Johannan luona.

Pientä fiksausta vailla

29.12. kello 07.10

Rakkaat seuraajat, koska vuodenvaihte tulee olemaan melko työntäyteinen, haluan jo tässä vaiheessa toivottaa kaikille mitä parhaita alkavaa vuotta. Olisi kiva kuulla, millaisia suunnitelmia ja toiveita teillä on uudelle vuodelle! Itse aion keskittyä tekemään Ruusukartanosta entistäkin asiakasystävällisempää paikkaa. Muuten: nähdään maaliskuussa Kevätmessuilla! Toivon tapaavani teitä Ruusukartanon ständillä. Ja toki jo ennen sitä! Ruusukartano palvelee vuoden jokaisena päivänä, ellei toisin mainita. Aulikki-tätini kanssa pyöritämme pitopalvelua, meiltä voi varata juhlia varten tilan ja tarjoilun sekä tietenkin myös majoittumisen. Puusauhan lempeistä löylyistä pääsee nauttimaan, ja repertuaariin kuuluu edelleen esimerkiksi turvesaunotus. Linkistä voi lukea lisää vaikkapa siitä, millaisia ovat terapiavihdat. Tarkka ja päivitetty lista palveluistamme löytyy täältä: www.ruusukartano.net.

Rakastan uusia alkujä. Vuoden vaihtuminen on siksi minulle aina tunteikas hetki. Voikaa mitä parhaimmin ja muistakaa unelmoida.

29.12. kello 10.04 Anonyymi kirjoitti: Eikö kukaan voisi opettaa tälle ihmiselle jonkinlaisia kirjoitustaidon alkeita? Onkohan majatalon pitäjä ikinä kuullut kliseen käsitteestä? "Muistakaa unelmoida..." Takuuvarma keino saada toinen oksentamaan.

29.12. kello 10.55 Metsämummo kirjoitti: Hei Venla, olet tuonut minulle paljon iloa, kun olen vuodepotilaana löytänyt sinun kirjoituksesi ja kaikki kivat lammasvideot ja muut. Sinulla on rohkeutta elää, mitä läheskään kaikilla ei ole. Olet tietämättäsi piristänyt minua paljon. Netissä on aina huutelijoita, mutta sinä olet niin fiksu nainen, ettet takuulla anna liikaa painoarvoa heille. Kaikkea hyvää sinulle, odotan taas uusia päivityksiä.

29.12. kello 12.40 Venla kirjoitti: Metsämummo, kiitos kauniista sanoistasi! Toivon sinulle pikaista paranemista ja kaikkea hyvää alkavaan vuoteen. Yritän parantaa tapani sen suhteen, että näitä päivityksiä tulisi säännöllisemmin.

29.12. kello 19.58 Seljankukka kirjoitti: Ihanaa uutta vuotta Ruusukartanoon!

30.12. kello 01.03 EduBirdie.com kirjoitti: Write My Essay. Get Your Essay Online.

30.12. kello 04.02 Anonyymi kirjoitti: Luonnontuhoajat, kapitalistit ja mistään piittaamaton itseks eliiitti, pitäkää varanne.

30.12. kello 8.30 Ylläpitäjä poisti kaksi kommenttia.

3.

Venla oli kävelemässä autolle, kun hänen nimeään huudettiin.

– Onpa kiva, kun tavoitin sinut! kuului jostakin.

Portilla heilutteli innokkaasti joku, jota Venla ei tunnistanut.

– Kärkkäisen Niina täällä, et tainnut heti hoksata! Nean äiti!

Ja totta se oli: porttiin nojaili nainen, jonka Venla etäisesti tunnisti Niina Kärkkäiseksi, Edin entisen seurustelukumppanin äidiksi. Venla oli tainnut viimeksi nähdä Niinan hyvän olon tapahtumassa, josta oli joutunut kesken kaiken lähtemään synnyttämään. Siis kolme ja puoli vuotta sitten!

– Elämä on ihmeellistä, Niina jatkoi. – Saanko mä halata sua?

Venla oli sen verran puulla päähän lyöty, että antautui oudosti kurkottaen epäergonomiseen halaukseen.

– Onko hirveä kiire? Anteeksi, kun tulen näin yllättäen ja ilmoittamatta, mutta minulle tuli niin vahva intuitio, että oli pakko löytää sinut. Mutta siis olitko lähdössä jonnekin? Voin odottaa, jos sinulla on asioita hoidettavana.

Olisi ehdottomasti pahin vaihtoehto, että Niina jäisi

notkumaan ja odottamaan. Paras hoitaa homma alta pois, mitä se sitten ikinä olikaan.

– Olin lähdössä kauppaan, mutta ei tässä mikään minuuttiaikataulu ole.

Todellisuudessa Venla olisi mielellään käynyt teke-
mässä tarvittavat täydennysostokset, että Aulikki pää-
sisi menun rakentamisessa eteenpäin.

Niinan katse kirkastui.

– Mennäänkö, tässä seisoskellessa tulee kylmä, Ven-
la sanoi ja viittoi yllätysvierasta sisään.

Niina tervehti Aulikkia pirteällä moimoilla, kun he
ohittivat keittiön. Mutta sitten hän keskitti täyden
huomionsa Venlaan.

– Täällä siis asuu Ruusukartanon Venla! Niina ihas-
teli. – Seuraan sua somessa, niin tiedän muutot ja eri
vaiheet.

Venlalla ei ollut vielääkään minkäänlaista käsitystä
siitä, miksi Niina oli tullut. Niina näytti muuten sa-
malta kuin ennenkin, mutta lyhyeksi kynitty tukka oli
violetti ja siinä oli pari mustaa raitaa.

– Olen sinulle selityksen velkaa, Niina sanoi, aivan kuin
olisi lukenut Venlan ajatukset. – On tapahtunut paljon,
hän jatkoi ja tarttui kahvimukiinsa ensimmäistä kertaa.

No joo, niin on kyllä täälläkin.

– Erosin puoli vuotta sitten, Niina sanoi. – Ja siitä
alkoi muutosten sarja.

Miten tämä liittyi siihen, että Niina istui keskellä
arkipäivää Venlan ruokasalin sohvalla vain hieman
ennen vuodenvaihdetta?

– Kuten sanottu, olen seurannut aktiivisesti sun
blogia ja somekanavia, vaikka ei ollakaan oltu teke-

misissä. Ja onneksi olkoon vielä lapsesta! Hän ei taida nyt olla täällä?

– Juho on isovanhemmillaan Porvoossa.

– Mutta siis, kaksi päivää sitten näin unen, jossa sinä lohdutit minua ja kerroit, miten vaikeaa sinulla-kin on ollut. Ja silloin minulle tuli hyvin vahva tunne, että uni oli viesti ja on tarkoitettu, että meidän pitää tavata taas uudestaan, Niina sanoi. Hänen poskilleen oli noussut punerrus.

– Oliko teidän ero vaikea? Venla kuuli kysyvänsä, vaikka tiesi hyvin, että kysymys pitkittäisi sessiota.

Niina nyökkäsi. Kyyneleet alkoivat valua.

– Ja kaksosten huoltajuusasiat on olleet ehkä kaikkein rankimpia. Muistin, että sinäkin jouduit miehen kanssa väentämään huoltajuudesta. Tiedätkö Venla, minä ihailen sinua. Olet selvinnyt paljosta, olet itsenäinen nainen.

Venla ei ollut omasta mielestään ikinä kertonut Niinalle huoltajuuskiistoistaan Henrin kanssa. Mutta toki oli mahdollista, että Edin kautta tietoa oli tihkunut.

Hän ei liiemmin myöskään välittänyt ihailun kohteena olemisesta. Tuntui vain kiusalliselta, että Niina otti hänen arkensa ja tavalliset tekemisensä suurennuslasin alle ja sai niistä kiksejä.

– Minulle tuli siis vain sellainen tunne, että juuri sinun vahvuuttasi nyt tarvitsen. Silloin kun Nea ja Eedla seurustelivat ja me tutustuimme, tykkäsin sinusta heti. Sitten tuli vuosia väliin, niin kuin elämässä joskus käy. Mutta nyt uni tuntui niin selvältä signaalilta...

– Ottaisitko lisää kahvia? Venla keskeytti. Hämmennys oli niin totaalinen, että hän yritti kahvijuttelulla vitkutella saadakseen otteen tilanteesta.

– Ei kiitos, minulla on tässä vielä. Mutta ajattele: me ollaan molemmat erottu, molemmat ollaan jouduttu ikäviin huoltajuuskiistoihin eksän kanssa, meidän molempien esikoislapsilla on joustava seksuaalinen identiteetti, me jaetaan samat arvot, miksi ihmeessä me ei siis oltaisi tekemisissä toistemme kanssa ihan kunnolla? Niina sanoi ja tapitti Venlaa kiinteästi silmiin.

Niinan kasvot säteilivät.

Venla täytti suunsa kahvilla, hän tarvitsi aikaa reagointiin.

– Heti kun tapasin sinut ensi kerran, ajattelin, että onpa mukava ihminen, Niina jatkoi.

– Ainahan me ihmiset tarvitaan toisiamme, Venla sai muotoilluksi yleispätevän vastauksen, jolla ei kuitenkaan rohkaisisi Niinaa liikaa. Venla ei mitenkään voinut jakaa tunnetta.

– Niinpä, sinä sen sanoit, Niina vastasi ilahtuneena, hän oli siis ottanut sanat henkilökohtaisesti. – Mihin kauppaan muuten olet menossa? Minunkin pitäisi käydä tekemässä ostoksia, kun kaksoiset on tällä viikolla minulla.

– En ole ihan varma, ehkä joudun menemään kahteen eri kauppaan.

– Ei haittaa, tulen mukaan! Minulla ei ole kiire. Olen myös elämänmuutoksen myötä oikein opetellut kiireen vähentämistä. Kiirehän on usein sellainen itse aiheutettu tila. Ja onko sinulla muuten puolukoita? Jos ei, niin keräsin viime syksynä erotuskissani hirveästi puolukoita, voin tuoda vaikka ämpärillisen.

– Kiitos, tosi kaunis ajatus, mutta minulla on aika hyvin kaikkia marjoja pakastimessa.

– Anteeksi häiriö, mutta sinua kysytään, Aulikki tuli ilmoittamaan Venlalle.

Aulikki iski silmää, kun he olivat turvallisen etäisyyden päässä ruokasalista.

– En halunnut vakoilla, mutta kuulin keskustelun ja tuli sellainen tunne, että tarvitset ehkä vähän apua, Aulikki kuiskasi. – Tuli siis mieleen pirauttaa Eelikselle ja kysyä, josko hän pääsisi käväisemään. Hänhän oli joka tapauksessa aikeissa tuoda sen lupaamansa kuivikeolkisatsin lähiaikoina.

Venla katsoi tättään kiitollisena.

Ja todellakin ulko-ovella vastassa oli Eelis, joka nojaili rennosti ovenpieleen. Hän näytti kiireettömältä. Hänen katseensa tutki ja mittaili Venlaa jotenkin uudella tavalla.

– Aulikki soitti, että lampolassa tarvitaan apua kuumemma juuri nyt. Siis heti, oitis ja välittömästi, Eelis sanoi ja hymyili. – Satuun just sopivasti olemaan näillä hoodeilla muutenkin.

– Joo totta, Venla sanoi tahallaan kovaan ääneen. – Käyn ilmoittamassa yllätysvieraalle, että suunnitelmiin tulikin pieni muutos. Lampolahomma on ehdottomasti varsin akuutti ja hoidettava saman tien.

Eelis oli niin mainio! Skarppi ja kiva, heti tilanteen tasalla.

– Hei olen pahoillani, mutta en voikaan nyt lähteä kauppareissulle. Lampuri tuli käymään, Venla sanoi palatessaan ruokasaliin Niinan luo.

– Lampuri... ihanan eksoottista. Joo ei haittaa, elämä on improvisaatiota, Niina turvautui taas teepussi-aforistiikkaan. – Muuten yks juttu vielä. Meidän kaksosethan on aika lailla samanikäisiä kuin sinun kes-

kimmäinen. Meillä varsinkin Vili on reagoanut eroon rankasti, Iina ei näytä samalla tavalla tunteitaan. Heistä voisi olla vertaistukea toisilleen, siis sinun ja minun lapsista.

– Tota, Lauri on niin omapäinen... ja sitten taitaa olla sellainen oma porukka, jonka kanssa hän pyörii. Voin tietenkin kertoa idean hänelle, mutta luulen kyllä, ettei hän taida innostua...

Niina oli noussut ja käärinty pörröisen huivin kaulansa ympärille.

– Ei sitä koskaan tiedä. Nuoret osaa yllättää. Varsinkin jos heitä oikealla tavalla ohjaa ja antaa vähän apua oikean suunnan löytämisessä, Niina sanoi äänellä, jossa erottui hienoinen käskyttämässävyy.

4.

Vakiokampaaja oli ollut sairaana, eivätkä sijaisen värisilmä ja tyylijatu olleet lainkaan samaa luokkaa kuin luottokampaajan. Venla katseli oudon hopeanvaaleaa päätään ikkunalasin heijastuksesta. Oli mennyt noin tunti, että hän oli saanut typerän föönauksen pois kihartimen ja lakan avulla. Rituksi esittäytynyt sijainen oli tehnyt ihmeellisen kypäräkupolin, vaikka Venla oli ollut siinä käsityksessä, että senkaltaiset ydinaseen kestävät kampaukset olivat olleet viimeksi muodissa kuusikymmentäluvulla.

– Hyvältä näyttää, Riikka sanoi ja nosti peukkaa. Hän oli huomannut, että Venla käänteli päätään ja tarkkaili hiusmalliaan peilin virkaa toimittavasta ikkunalasista.

– Hauskaa muuten ajatella, että viime tammikuussa olin itse täällä vieraana ja nyt tiskin toisella puolella, Riikka jatkoi, kun nosteli astioita tiskikoneesta.

– Paljon on ehtinyt vuodessa tapahtua, välillä tuntuu, että vähän liikaakin, Venla myönteli ja leikkasi Aulikin leipomaa hiivaleipää.

Riikasta oli paljon apua, hän tarttui itsenäisesti hommiin – ja kaiken lisäksi hänen kanssaan oli hauskaa. Riikan seura oli tehokasta vastalääkettä niinäkärkkäisaltistukselle. Mitä enemmän Venla oli Riikkaan tutustunut, sitä enemmän hän tästä piti.